

Kärleken är ful och fylld av smärta

LAPTOPPENS BLEKA LJUS fångades i hennes ögon, fick dem att glittra. Långsamt scrollade hon längs meddelandena. Ett tjugotal sedan dagen innan. Inbjudande och förnedrande.

Ljuset från datorn och den svarta världen utanför. Allt som hördes var det låga susandet från laptoppen. Elin skrollade ner längst sidan. Hon hejdade sig, skrollade upp och stannade vid en av profilerna, Härskaren. Klickade in i profilen. Mannen hade slätt ansikte, mörkbruna eller mörkgrå ögon. Såg vältränad ut.

Längtan blev värre ju oftare hon mötte folk. Som om något omätligt byggdes upp inombords. Det var två veckor sedan sist hon haft besök av en man. Aldrig samma, alltid nya.

Hon vågade inte riskera att de blev nyfikna. Att de ville veta vem hon var eller hur hon såg ut under masken.

Den sista mannen hade varit allt för hårdhänt. Höften värkte fortfarande, och svanken högg då hon satt fel.

Sigges mörka ögon gled över kontaktannonserna. En av dem fastnade han vid. Som vanligt tittade han på bilderna innan han läste hennes presentation. Hon var vacker, perfekt. Först hade han ingen tanke alls då han studerade bilderna. Sedan fick han nästan svårt att andas. Den fläckfria kroppen såg ut att vara gjord av marmor, sköljd i mjölk. Slank men med former, blek som månen en vinternatt. Varenda linje och kurva såg ut som gud måste tänkt sig den första människan, skapelsens perfektion.

Sigge svalde och drog med fingertopparna över skärmen. Med den andra handen klämde han om könet.

På en bild stod hon med ryggen mot fotografen. Långt gyllene hår som skymde ansiktet, på en annan satt hon på knä, lätt svankande och han kunde skymta det släta, rakade underlivet. Sigge slickade sig om läpparna och klickade för att läsa presentations-texten.

Jag vill bara knulla, bli knullad. Ta mig hur hårt du vill, jag gör allt, ställer upp på allt.

Jag vill bli tagen riktigt hårt och smutsigt.

Jag vill vara din leksak. / Babels hora.

Det var allt. Inget annat.

”Inte en chans att hon svarar mig”, tänkte Sigge men började ändå skriva.

Jag vill knulla dig.

Han ångrade sig, funderade och skrev nytt.

Jag vill ta dig hårt, riktigt hårt. Min kuk är ...

Han hejdade sig igen, funderade, raderade igen och började åter om.

Jag är din herre. Du ska ge mig ditt nummer

och sedan vänta på att jag skickar ett SMS.

Efter det ger du mig din adress och ser till

att dörren är olåst. Du väntar naken på knä

tills jag kommer.

”Fan! Det låter inte klokt”, tänkte Sigge och klickade på ’skicka’.

Sedan väntade han. Minuterna gick men inget svar kom. Han reste sig och gick ut i köket, satte på te, ångrade sig och hällde istället upp ett glas vin, smuttede på det och kände ångesten komma krypande. Ensamheten, jakten, lusten. Tankarna vandrade tillbaka till Veronika ... älskade Veronika. De här tillfälliga sexkontakterna hade blivit allt konstigare. Det var som att ju längre han höll på, ju normalare det blev,

desto djupare ner i ett träsk sjönk han. Några sekunder stirrade han på tygväskan där alla attiraljer fanns.

Alla kvinnor gillar stryk och förnedring nu för tiden. Det är som att alla vill bli piskade och knullade av Mr. Grey.

Då han gick tillbaka till datorn, blinkade ett svar i inkorgen. Med ett klick öppnade han mejlen och läste svaret från "Babels hora". En GPS adress ...

"Jävlar", tänkte han, "hon svarade."

Längtan efter värme, efter en röst, efter en annan levande varelse. Hon skrev sitt svar. GPS adressen. Mystiskt och fyllt av löften.

Förutom suset från datorn hördes ingenting. Orden som fanns inom henne, som aldrig sas. Hon skrev dem ibland. Men så fort hon gjort det raderade hon dem. Allt lät mycket bättre i tankarna än då de hamnade på papper. Hon stängde laptoppen och reste sig. Lät morgonrocken falla. Lade händerna ovanför könet, pressade inåt. Slätt.

Hon sträckte sig efter salvan. Smorde in kroppen så att den skulle glänsa då han kom in genom dörren och såg henne. Smorde in allt, också könet. Försökte få allt att se perfekt ut.

Sedan gick hon runt i torpet, tände alla ljus. Dus-

sintals, tills hela rummet badade i ljus. Sedan släckte hon lamporna. Mjuk eld, mystik. Bara eldsken och hennes bleka, glänsande kropp.

Tankarna som tumlade inombords. Tankar som fanns, men som aldrig yttrades till en annan människa. Snabba möten under flåsande manskroppar. Hårda, mjuka, unga, gamla, smutsiga, rena, vackra, fula ... mängder av fula, men ingen så ful som hon.

Till låten *Venus in furs* vrålade bilen ut mot Ekerö och Babels hora. Då asfalten övergick i grus saktade han farten. Snart blev grus till gräs och Sigge stannade. Han klev ur bilen och drog in den kyliga höstnatten i lungorna, öppnade bagageluckan och tog upp latexmasken. Med darrande händer drog han den över ansiktet och öppnade dragkedjan för att lättare kunna andas. Han sträckte på sig och riktade blicken mot den svarta, kalla himlen. Där uppe var månen en skära, och Sigge log.

Med långsamma steg rörde han sig mot det lilla huset.
En torparstuga.

Hjärtat dunkade. Elin darrade. Då bilen stannade svalde hon av förväntan. En varm kropp och varma händer. Ett ansikte. Ögon som såg vad hon ville att de skulle se. Inte för mycket, inte för lite. Men framför allt, bilmotorn som tystnade innebar att hon snart skulle få närhet.

Fönsterna betraktade honom som gyllene ögon. Sigge närmare sig förbi sly och genom högt gräs. Med en hand sköt han upp dörren och klev in i ett rum fyllt av brinnande ljus. Där stod hon, på knä som han befallt. En vit mask och långt blänkande hår täckte hennes ansikte. Kroppen skimrade som elfenben och under håret skymtade han de unga brösten med de små rosa vårtorna. Med ett knyck kastade Sigge handbojorna på golvet framför henne. Kroppen ryckte till.

”Vad vill du jag ska göra herre?” viskade hon.

”Var bara stilla, rör dig inte.”

Med långsamma steg gick Sigge runt flickan. Han lät blicken glida över hennes perfekt släta kropp, stjärstens delning och det skugghöljda könet. Med en knyck snärtade han piskan i luften alldeles bredvid henne.

”Du förtjänar ett straff för att du talade utan tillåtelse. Luta dig framåt.”

Hon gjorde som han sa, lutade huvudet mot golvet

och sköt upp stjärten. Sigge svalde hårt då han skymtade blygdläpparna. Med mjuk hand lät han piskan glida över ändan, sedan svingade han den lätt ett par gånger.

”Hårt eller mjuk?”

”Så hårt eller mjukt som min herre behagar”, viskade kvinnan.

”Så hårt som jag behagar”, tänkte han och slog först till lätt, men sedan allt hårdare. Hennes stön övergick först i korta gnyenden. Men allt för snart skrek hon och skriken blev allt värre ända tills Sigge hejdade sig och frågade:

”Är du ok?”

”Aj”, snyftade hon.

Han sjönk knarrande ner bredvid henne och strök henne över håret.

”Är du ok?” frågade han igen.

Kvinnan skakade av snyftningar och Siggas stenhårda stånd började mjukna.

”Du ... får fortsätta”, mumlade kvinnan under gråten.

”Fan heller. Hur är det med dig?”

Han försökte få henne att lyfta huvudet, och började samtidigt att lossa den löst knutna masken. Men hon klamrade sig fast, pressade sig mot golvet. Tillslut använde han våld för att få henne att lyfta huvudet. Masken föll ner, och vad han såg ...

Hennes ansikte ...

Ögonen var osymmetriska. De var inte bara fel, de satt fel. Det högra såg någorlunda normalt ut, men det vänstra satt där kindbenet borde vara. Underbett med tänder som stack ut. Sigge släppte ansiktet och drog sig äcklat tillbaka. Vilket fick kvinnan att åter hastigt vrida ner ansiktet så att hårsvallet täckte det.

Näsa, hon har ingen näsa!

Han reste sig, drog av sig masken och såg sig omkring.

”Har ... Har du cigaretter?”

”Nej”, viskade kvinnan från golvet.

”Ok”, sa Sigge och gick bort till dörren, öppnade den och gick ut i den vildvuxna trädgården och bort mot bilen. Då han öppnade bildörren såg han kvinnan i dörröppningen till torpet.

”Snälla”, ropade hon. ”Stanna. Du får slå mig hur hårt du vill, bara du stannar.”

Han höll upp handen, öppnade, sträckte sig in och tog cigarettpaketet och tändaren. Med darrande händer tände han en cigarett, tog ett djupt bloss och blåste ut grå dimma mellan honom och torpet.

Fy fan vilken ful kvinna. Nej inte ful, missbildad. Värre har jag aldrig sett. Inte ens på film. Som ett monster.

”Snälla”, ropade hon igen.

Sigge tog ännu ett bloss, sedan ett till.

”Har du sprit?” ropade han.

”Ja, jag har sprit. Snälla åk inte. Du får slå mig, knulla mig, pissa på mig, bara du stannar. Bara stanna lite ... Snälla.”

Sigge tog ett par bloss till sedan slängde han cigaretten i gräset och började långsamt gå tillbaka.

”Tack, tack. Du får piska mig så hårt du vill, du får göra vad du vill ... Jag gör vad du vill, vad du vill.”

Sigge hejdade sig. Hon hade höjt huvudet så att han åter skymtat det vederstyggliga anletet. Något rörde sig inom honom.

”Jag ... jag kan stanna lite ... men jag vill inte ... jag vill inte, kan inte.”

Hon nickade och backade in.

”Vi gör vad du vill, som du vill.”

Då han kom tillbaka in i torpet, hade hon gått bort till kokvrån längst in och hällde upp vad som såg ut som vodka i två glas. Det ena hade ett sugrör.

”Vill du ha grogg eller ren sprit?”

”Ren.”

Ren som fan om jag ska kunna umgås med det här monstret.

Han satte sig i en fåtölj och betraktade henne. Hon måste sett på hans ansikte vad han tänkte, men han förmådde inte tvätta bort grimasen av äckel. Åter såg hon ner och lät håret dölja det mesta av ansiktet. Hon sjönk ner på knä på golvet, en liten bit ifrån honom.

”Jag är född sån här”, viskade hon, ”jag kan inte rå för det.”

Sigge lyfte glaset från bordet och tog en djup klunk.

”Ok”, var allt han förmådde säga.

”Mina föräldrar övergav mig när jag var liten. Gammelmormor tog hand om mig.”

”Åh fan.”

Alkoholen brände i bröstet. Han visste att han inte borde dricka så fort. Samtidigt behövde han ruset för att kunna med att sitta kvar. Kvinnan tog sugröret i munnen och drack med ett gurglande ljud. En del av spriten rann ut och droppade ner på hennes bröst och lår.

”Du kunde bära en riktig mask, en som sitter åt”, sa Sigge lågt och skämdes genast.

”Jag gjorde det ett par gånger, men jag har svårt att andas i dem.

Sigge nickade. Det kunde han förstå. Med den näsan och munnen kunde ingen heltäckande mask i världen passa.

”Så bor du här?”

”Ja”, svarade kvinnan, ”Ja ... eller det var mormors hus.”

”Är hon död?”

Kvinnan nickade.

”Ja, hon är död.”

Åter drack han en djup klunk. Sedan tog han upp en cigarett, tände den och blåste ut.

”Kan jag ta mer?”

”Ja, självklart”, sa hon, reste sig hastigt och hämtade flaskan.

Undertiden betraktade Sigge hennes nakna kropp.

Perfekt! Hon har den absolut vackraste kropp jag nå-

gonsin sett. Vilket fruktansvärt öde att få en kropp som är så otroligt vacker och ett ansikte som är så ... vidrigt.

Flaskan klirrade mot glaset då hon hällde upp. Han undvek att se på ansiktet eftersom det både skrämde och äcklade honom. Istället koncentrerade han sig på bröstet.

”Tack för att du stannade.”

En ny klunk och en till fick honom att må bättre. Då och då såg han mot henne, inte mot ansiktet, men på bröstet, låren, det rakade underlivet ... och de röda ränderna som skymtade på sidan av stjärten. Den första flaskan tömde de ganska fort och världen blev behagligt dimmig. Kvinnan öppnade en till och de fortsatte prata.

”Hur länge har du bott här ute?”

”Hela livet.”

”Mm, så jag antar att du inte har ... ehm, vänner?”

Hon nickade.

”Nej, sedan gammelmormor dog har jag ingen.”

”Ah ... jag beklagar.”

Han tog en klunk och tände sin åttonde cigarett sedan han kommit in i torpet.

”Så ... när dog hon?”

”När jag var fjorton.”

”Åh fy fan. Hur klarade du dig?”

”Det gjorde jag inte. Jag hamnade på fosterhem eller de försökte få mig att hamna på fosterhem, men de ville inte ha mig. Ingen ville ha mig. Det slutade

med att jag flyttade hit igen. Självt. En tant kom då och då för att se om jag klarade mig.”

Sigge tvekade på frågan, tog en klunk sprit, tände en cigarett och drog ett djupt bloss.

”Är du ... jag menar, är du utvecklingsstörd?”

Hon skakade på huvudet.

”Så du vet ...”

”Hur ful och missbildad jag är”, sa hon och nickade. ”Ja det vet jag.”

De blev allt mer berusade medan hon berättade sin historia. Långsamt byttes äckel mot medömkan och sorg.

Han frågade och hon berättade ... om hur hon växt upp utan någon, hur hon hållit sig gömd och att hon aldrig gått i skolan, eller varit på bio, eller gått på restaurang. Hon kunde det mesta. Visste hur det skulle göras. Hon hade sett på filmer, serier, dokumentärer. Inte dum, men helt oerfaren.

Då och då sneglade hon på honom genom hårets gyllene fall. Han låtsades inte se, men rös då han gjorde det.

Som om någon hade kört över ansiktet, krossat det och sedan låtit det läka.

Mer och mer drack de, fullare och fullare blev de. Då hon försvann in på toaletten kom han på sig med att studera hennes rumpa, rygg och ben. Åtrån väcktes på nytt. Han ville knulla den där rumpan. Aldrig att han skulle kunna göra det om han såg hen-

nes ansikte. Men kroppen väckte en sådan lust inom honom. Kanske väckte situationen, hennes situation extra upphetsning. Hon skulle kunna vara hans hemliga knull, hans monster i skogen som han hälsade på en gång i veckan eller då lusten föll på.

Sigge såg ner mot skrevet, klämde och kände hur det hårdnade. Då hon kom ut reste han sig, drog ner gylfen och tog fram den halvt resta lemman. Han stålsatte sig och såg in i hennes ögon, försökte se in i hennes ögon. Hon betraktade honom en sekund eller mindre, sänkte sedan huvudet så att änglahåret dolde ansiktet. Sedan gick hon ner på alla fyra och kröp framåt. Någon sekund hisnade det inom Sigge, som vore det ett monster som kom för att bita av honom lemman.

Då hon var framme vände hon sig om, svankade så att blygdläpparna syntes våta under den perfekta stjärten. Sigge ställde sig på knä bakom henne. Trots vätan, gled lemman inte bara in. Hon var trång, så oerhört trång att han nästan kom omedelbart. Med blicken fastnaglad på stjärten och könet, rörde han sig långsamt. Varje gång han drog sig ut, slöt sig skötet runt lemman som om det inte ville släppa. Var gång han stötte in, var trycket ofattbart. Några gånger, allt för få, sedan sprutade han stråle efter stråle sperma i henne. Han pressade sig djupt och hon tog emot det med ett stön av ren njutning. Sigge lutade pannan mot hennes rygg och hon sjönk ner under honom med en låg suck.

”Förlåt”, viskade han.

”För vad?” sa hon.

”Jag ville inte utnyttja dig.”

Först svarade hon inte. Han satte sig upp.

”Jag menade inte att ... Att utnyttja.”

”Du fick göra det. Jag ville att du skulle göra det. Du får göra det igen och hur ofta du vill.”

Han andades ut och började sedan att andas häftigare.

”Menar du det?”

”Ja, ja snälla. Du får göra vad du vill ... tack.”

Han sträckte handen mot bordet, tog sitt glas och tände en ny cigarett. Efter det tog han även ner hennes glas och gav det till henne.

”Du är snäll”, viskade hon. ”Jag har aldrig ... ingen har pratat med mig så som du.”

”Ingen?”

”Nej, ingen.”

”Vilken satans uppväxt du har haft.”

Hon nickade.

”Men då gammelmormor levde, talade hon med mig.”

”Så du hade någon i alla fall. Den där kvinnan då. Socialkvinnan?”

”Hon gjorde det en gång. Men jag skrämde henne nog. Så hon sa alltid att hon inte hade tid. Men hon ordnade så att jag fick internet och tv och sådant där. Hon köpte en del saker till mig och fixade så att jag kunde köpa mat och få det hemskickat.”

Försiktigt la han sin hand på hennes axel. Det var nästan mer intimt än att knulla. Hon la sin hand över hans. Ett darrande, snörvlande andetag. Han strök axeln, sedan det silkesmjuka gyllene håret.

Mellan benen rörde sig könet. Han reste sig upp och häpnade då han såg att lemman nästan var helt hård igen.

”Jag vill ta dig igen, men mot ... stående.”

”Gärna”, sa hon underdånigt och reste sig, fortfarande med ansiktet dolt av håret.

Han pekade mot köket och hon rörde sig dit. I månljuset såg kroppen ut som något ur en saga ... en porrsaga. Framåtlutad, mot diskbänken tog han henne. Frustande, stönande. En gång hejdade han sig, gick bort till spriten, drack direkt ur flaskan, rökte och körde in lemman igen. Höll hårt om den marmorvita stjärten, kom hårt och djupt.

De satte sig i soffan, båda drack och han rökte. Hela tiden blev de fullare. Till slut kunde han knappt stå. Men knulla, det kunde han. Det var som om han inte kunde få nog av hennes kropp.

Han frågade om hon kände sig ensam. Hon nickade och snörvlade. Det var omöjligt att avgöra om hon grät, så han vände upp hennes ansikte ... och hisnade då han såg det. Vartenda hår reste sig och stod, precis som lemman.

Skit samma!

Med händerna kring hennes deformerade monste-

ransikte, kysste han henne på munnen ... eller försökte kyssa henne. Tänder och missformade läppar var överallt. De olikformade ögonen fanns där också men i fyllan brydde han sig inte.

Fånga dagen. Gör något gott för någon. Bli en hjälte.

Med en grymtning vräkte han ner henne i soffan, stack in sin stenhårda lem, stirrade nästan aggressivt medan han rörde sig hårt, konstant, kom igen och sjönk flämtande ner över henne. Snörvlandet och gurglandet lät annorlunda och han såg ner i monsterransiktet. Hon grät.

”Varför är du ledsen?”

”Jag ... har ... aldrig blivit kysst.”

”Vi kan vara vänner”, mumlade han och satte sig upp, ”vi kan ses en gång i veckan och prata, kolla på film eller knulla ... eh, ha sex.”

”Menar du det?” sa hon och satte sig också.

Med en hastig, van rörelse dolde hon ansiktet med håret.

”Ja, vi kan kanske till och med ses o ... jag gillar dig ... Jävlar, jag vet inte ens vad du heter. Vad heter du?”

”Elin.”

”Elin ... hmm, vackert. Jag heter Sigismund, men jag kallas för Sigge av mina vänner. Eller jag kallas Sigge av alla.”

”Sigismund ...” Hon skrattade med kinden mot hans bröst, med ansiktet bortvänt. ”Det kan man väl inte heta?”

Bägge skrattade befriande. Kanske skrattade Sigge mest åt situationen. Det monster som han just knullat, hade roligt åt hans otroligt töntiga namn.

Vänskap ... knullvänskap. Det innebar vissa förpliktelser. De bytte nummer. Hela tiden lät hon håret dölja ansiktet så gott det gick.

Någon gång i gryningstimmen reste sig Sigge ur soffan, drog på sig kläderna och raglade bort mot dörren.

”Du borde inte köra.”

”Jag vet”, sa Sigge och flinade.

I gryningsljuset såg han ansiktet tydligare. Mer ohyggligt än i mörkret.

Gud! Gud i himlen! Vad kunde ha gjort att en människa hade det ansiktet?

Chocken fick världen att klarna och han raglade vidare till bilen, öppnade, startade och började rulla längs stigen, genom skogen. I backspegeln såg han henne stå i stugdörren som en siluett, och höja handen som i hälsning. Som om hon vinkade adjö då mannen gick till jobbet. Resan hem gick i korta klipp. Vaga minnesbilder av vägar, skyltar, bilen som nästan kraschade, nyckeln i dörren, den gryningsbelysta lägenheten och sedan inget mer.

Elin satt länge med telefonen i handen. Vägde den, svepte över skärmen när den slocknade. Hon visste att hon inte borde ringa nu, inte på en gång. Att hon borde vänta en dag eller kanske två. Samtidigt kändes det i hela kroppen att hon inte kunde. Hon var tvungen att höra hans röst, höra honom betyga att de var vänner, eller kanske knullkompisar.

I verkligheten

DÅ SIGGE VAKNADE kändes natten som en mardröm. En erotisk skräckdröm. Kunde ens sådana människor finnas på riktigt? Han försökte minnas om hon verkligen hade varit så ohyggligt ful. Ja det hade hon. För då Sigge skulle ge sig av, efter den första chocken, hade han varit packad men klar i huvudet.

Större delen av eftermiddagen gick åt till att ligga i soffan och sova till olika filmer. Ett par toalettbesök, vilket resulterade i tömmande uppkastningar. Någon gång då den klara sommarhimlen mörknat, ringde telefonen.

”Elin”, stod det på displayen. Sigge höll telefonen i handen, tummen svävade över ”svara”. Tankarna virvlade. Overklighet och kåthet svepte genom kroppen. Flimrande bilder av hennes nakna kropp höljd i skuggor. Men trots det lät han telefonen ringa tills den tystnade.

En stund satt han med mobilen i handen. Tankarna virvlade.

Jag borde ha tagit bilder.

Telefonen ringde igen och åter var det Elins namn som glödde på displayen.

”Fan, stackars flicka. Stackars jävla flicka.”

Han lät det ringa klart innan han letade bland apparna, öppnade en av dem, lade till Elin nummer och klickade på blockera.

Kanske ringde Elin igen, kanske inte. Sigge skulle aldrig veta. Någon gång hände det att han mindes flickan i skogen. Ibland med en stöt av kåthet, ibland med fasa. På något märkligt vis saknade han den där natten. Var gång han tänkte så, sköt han bort tanken.

Då han gick in på mörkets knullsida, skrollade och klickade bland de fallna, smärtdyrkande människorna, studerade rödsmiskade stjärter, spermageggiga ansikten, uppbundna bestraffade flickor. Där inne i syndens högborg, fanns en länk till ett forum, som fick hans blick att fastna: *Vi som knullat monstret*

Med en fallande känsla loggade han in, tittade, grimaserade åt bilderna och strök över hennes kropp med fingertopparna.

Några ögonblick fördes han tillbaka till natten och insåg att det varit något med henne. Kanske hade det varit hennes doft eller känslan av att sitta djupt inbegripna i samtal, helt nakna, utan skydd.

Sedan ringde Veronica och ville försöka igen. Efter det försvann tankarna på Elin och skräcknatten.

En sista natt kom hon till honom. Den perfekta kroppen som han tog om och om igen. Precis innan det skulle gå för honom, slingrade hon sig fri och vände sig om. När han kände de första strålarna skjuta ut, satte hon monstertänderna i lemmen och slet, bet och tuggade så att blod och sperma rann likt drägel ur hennes mun.

Han vakande stel och skräckslagen. Tände hela lägenheten och satt länge uppe.

”Always the undertow” av Foghorn Lonesome, fyllde rummet. Elin satt med ryggen mot datorn och höll händerna om kroppen. Hon försökte föreställa sig natten som varit. Visst hade den varit magisk. Hon hade haft en vän. För första gången i sitt liv hade hon känt närhet. Han hade kysst henne. På munnen! Han hade lovat vänskap.

Av alla möten hon haft, var detta det bästa och det värsta. Ensamheten hade alltid varit en naturlig del av hennes liv men aldrig hade hon känt sig övergiven ... förrän nu.

Hon tryckte på repeat och Eric Sparkwoods mörka stämman fyllde åter rummet.

*"Please don't leave me
Not you, not like them, not you too
Please don't go
I'm so alone
I've grown old on my own
So many faces
Young and gone
I've lost time"*

Elin och Arkitekten

I DAGAR HADE hon läst samma meddelande men hade inte vågat svara.

”Du är inte perfekt. Men jag kan göra dig det. / Arkitekten.”

Tillslut, efter en vecka, svarade hon, beredd på att det skulle vara ett grymt skämt. Hon skrev, raderade, skrev nytt, raderade igen. När hon hållit på en stund, var det enda logiska svaret, en fråga.

”Vem är du och vad menar du?”

En stund väntade Elin rastlös framför skärmen, sedan satte hon på te och drack det till en film. Då och då pausade hon för att se om den mystiska personen hade svarat. Tidigt på eftermiddagen dök svaret upp.

”Jag är en sorts plastikkirurg.”

Plastikkirurgi var något som inte gick. Då hon var liten hade ingen velat eller vågat operera henne. ”För stor risk”, hade de sagt.

”Ingen kan göra något åt mig. Det vet jag redan”, svarade Elin.

Minuter gick oändligt långsamt.

"Jag kan. Mitt kunnande är annat. Mina metoder är andra."

Galet. Vad menade han? Var han någon sorts specialist eller en sorts experimentdoktor?

"Hur känner du till mig?"

"Jag är arkitekten. Jag vet allt."

"Hittade du mig här, på den här sidan? Jag bär alltid mask och är anonym."

"Du var lätt att finna."

"Men hur? Har vi setts tidigare? Har vi ... dejtat?"

Knulle dejtade hade varit ett mer korrekt ord. Men hon kallade det dejta. Det lät mer normalt. Fast hon visste att det inte var det hon gjorde med männen.

"Nej Elin. Det bara är så att jag vet allt. Jag känner till om dig, om ditt olyckliga öde och jag kan hjälpa dig."

"Vad menar du med allt? Vad menar du med att du kan hjälpa mig?"

"Vill du ha hjälp av mig eller vill du det inte?"

Elin tvekade. Hon visste att ingen kunde hjälpa henne. Visste att hon var född och fast i den form naturen gett henne. Men tänk om?

"Jag vill."

Svaret dröjde innan det kom.

"Jag kommer till dig."

"När?"

"Ikväll."

"När i kväll?"

Tiden gick. Inget svar kom. Först väntade hon otåligt, trummande med fingrarna på handryggen. Sedan vankade hon runt rastlös med en växande irritation. Hon hade inte lämnat sin adress, så han kunde inte veta vart hon bodde. Under eftermiddagen återvände hon till skärmen med jämna mellanrum, men Arkitektens svar uteblev.

Hon rörde sig osaligt i torpet. Stannade då och då och såg ut mot trädgården. Hennes paradis. Torpet förföll, marken utanför trädgården var en vildmark, övervuxen och snårig. Längst bort i trädgården växte vassen hög, vid den glimmande sjön. Hennes smala brygga gick som en stig genom vassen, ut över vattnet. Den lilla båten kunde hon inte se. Som liten hade hon vågat sig ut i den. Där hade hon suttit med en lina ner i vattnet och tittat på fiskarna som pickat bitar av masken på kroken. En gång hade en större fisk kommit. Hon hade fått panik då den fastnat på kroken. Tillslut hade hon skurit av linan och önskat att fisken skulle överleva. Då hon blev äldre brukade hon ligga på botten av båten. Undangömd, men med solens värme smekande över kroppen och låtit sjön vagga henne till söms.

Elin insåg att hon inte hade varit ute på sjön den här sommaren eller sommaren innan. Låg båten ens kvar? Hade den slitit sig eller sjunkit under upptinad vintersnö?

Elin såg aldrig ut genom fönstret på kvällen. Spe-

gelbilden var för tydlig då. Under dagen var det ok, eftersom monstret var otydligt av färgerna utanför.

Operera. Hur skulle det kunna vara möjligt?

Hennes huvud. Själva skallbenet var deformerat, omänskligt. Som elefantmannen. Det kunde inte gå. Det var omöjligt, det var hon säker på. För en gång skull riktade hon blicken, inte ut mot trädgården, utan mot den otydliga reflektionen som var hon. Men eftermiddagssolen låg rakt på och gjorde det nästan omöjligt att se. Bara skuggan av en gestalt. Något obehagligt som ingen ville vila blicken på.

Det var länge sedan alla speglar i stora huset försvann. Hennes gammelmormor hade endast sparat en eftersom hon ville sminka sig då hon en gång i veckan gav sig av för att handla. Elin var säker på att den låg kvar i det stora huset. Hon drog på sig skorna och tog nycklarna från kroken innanför dörren. Sedan gick hon ut och följde den lilla stigen upp mot gammelmormors hus.

Det var säkert ett år sedan hon varit uppe vid det. Den gamla herrgården såg allt mer övergivet ut för var gång hon såg den. Ett par ögonblick stod hon stilla och lät blicken svepa över huset med sina svarta fönster och de höga träden runtomkring. Gräset hade vuxit sig så högt att det låg böjt av sin egen tyngd.

Då Elin öppnade dörren sveptes ett spindelnät sönder. En fet, svart husspindel dunsade ner på golvet framför fötterna. Några sekunder stod den stilla och

betraktade henne. Inkräktaren hade förstört dess hem och släppte in luft och solljus. Den var så stor att hon faktiskt fick för sig att deras blickar möttes. Av respekt för portherren tog Elin ett kliv över den, vandrade in i hallen och genom dubbeldörrarna till vardagsrummet. Rummet var filmiskt övergivet med lakan över möblerna. Eldstaden gapade stor och tom. De vackra figurerna i sotig marmor vid sidan om hålet. Hon mindes dem. Modern och fadern, hade gammelmormor kallat dem. Allt var täckt av ett ljusgrått dammlager. Då hon rörde sig genom rummet virvlade det i solstrålarna som sipprade in genom fönstren.

Långsamt gick hon uppför trappen mot andra våningen, drog med handen längst det svarta mjukt svarvade träräcket. Fingrarna lämnade knappt skönjbara spår i dammet. En våning upp stannade hon till för att lyssna efter gammelmormor. Men här fanns bara husets knarrande och knäppande. Den gamla teven och radion stod tysta sedan många år och gammelmormors gnolande hade sedan länge upphört.

Då Elin varit liten hade det fortfarande funnits en del tjänstefolk. En man som fungerat snickare och trädgårdsmästare. Två kvinnor som skött resten. Mannen hade varit snäll och nickat de gånger han råkat se henne. Men kvinnorna, den äldre och finskan, dem hade gammelmormor avskedat då hon kommit på dem att tala om Elin.

Sovrummet hade inte förändrats. Vitt och skirt rosa

som varit gammelmormors älsklingsfärger. På väggarna satt en Carl Larsson och en Anders Zorn. På sängbordet fanns hennes sista vattenglas. I det hade en spindel en gång flyttat in, bebott och sedan flyttat ut. Nätet fanns kvar. Den heliga skrift låg där också. Stor, mörk och ålderdomlig.

Hon satte sig på sängen och lade ansiktet i kudden. Doften fanns där, svag, nästan omärklig. Långsamt höjde hon huvudet och svalde känslan av saknad.

Bredvid sängen stod det uråldriga lilla bordet, övermålat med små kristallflaskor och fläckigt av smink.

Elin drog ut den översta lådan i bordet och där låg den, gammelmormors vita pärlemorspegel. Alltid med ryggen utåt, som för att ge en sista varning. Fingrarna darrade då hon smekte pärlemorn. De greppade om kanten och oändligt långsamt lyfte hon spegeln. Efter ett djupt andetag vände hon spegelglaset mot sig för att i nästa ögonblick slänga ner det på sängen, falla ner med ansiktet i kudden och börja gny.

Då skuggorna blivit längre och mörkret djupnat gick hon tillbaka ner mot sitt lilla torp vid sjön. Den här tiden var alla färger skarpa. Gräset djupgrönt och sjön mörkt blå. Löven skimrade av den nedgående solens eld.

Hon hejdade sig. Något kändes fel med torpet. Under ett par ögonblick stod hon stilla och tog in känslan. Sedan öppnade hon dörren och såg in. Mitt på golvet, stilla likt en staty, stod en man. Någon sekund möttes deras blickar innan Elin vant sänkte ansiktet och höll upp händerna.

”Vilket mästerverk”, sa mannen. ”Egentligen behöver jag inte göra något. Du är redan unik i den utformning som ödet gav dig.”

Han rörde sig framåt och stannade alldeles nära. Långa smala fingrar rörde hennes hår och sedan haka, förde upp hennes huvud och sköt undan händerna. Åter möttes deras blickar. Hans ansikte var felfritt och marmorblekt. Hårfästet högt. Grågröna ögon som vidgades, inte av skräck eller äckel, utan i förundran.

”Sannerligen, du är mer monstruös än jag kunde föreställa mig.”

Igen försökte Elin dölja ansiktet men mannen hejdade henne.

”Du borde inte dölja dig själv, utan visa upp dig för världen så att de må förfasas. Du borde ge dem mar-drömmar, så att då de vaknar, skrikande, och tackar skaparen för hans gåvor.”

”Du kom ... Kom du för att berätta vad jag redan vet?” sa Elin.

Pianofingrarna vände och vred hennes ansikte medan ögonen studerade.

”Ta av dig kläderna är du snäll”, sa han och vände sig ifrån henne.

”Ta av?”

”Allt. Jag behöver se resten för att avgöra. Jag behöver se vad jag skall arbeta mot. ”

”Men allt är fel ... det finns inget du eller någon annan kan göra.”

”Allt är fel, eller allt är rätt. Ord som saknar betydelse i min värld. Jag skapar, formar så som jag vill”, sa han och satte sig ner i hennes soffa.

Vem var han? En man som ville vad? Plåga henne och sedan ligga med henne? Eller bara plåga?

Några sekunder stod hon tyst och avvaktande. Men så ryckte hon på axlarna och började ta av sig kläderna. Då hon stod naken drog han in luft så att det väste. Sedan reste han sig och började cirkulera henne, vidrörde och lyfte smekande hennes lämmar. Han satte sig på huk och särade hennes skinkor, reste sig upp, nära. Händerna vägde bröstet, drog över axlarna, studerade armveck, tog i armlederna, studerade händer och fingrar. Sist av allt fångade han upp hennes ojämna monstransikte. Kände och såg länge på deformationerna.

”Det kommer att ta tid och det kommer att göra mycket ont”, sa han.

”Du menar att ...”

”Du kommer att förändras. Ditt yttre kommer att genomgå en transformation. Kanske kommer även ditt inre genomgå samma process.”

”Du menar att du kan?”

De gröngråa ögonen smalnade då de såg in i hennes.

”Jag har bevis från tidigare operationer. Alla är dem mycket okonventionella och inget läkarvetenskapen vill kännas vid. Men jag är ingen läkare. Jag är en arkitekt. Jag är Arkitekten och det är vad du bör kalla mig.”

”Men ... En arkitekt?”

”Nej. Arkitekten.”

”Du menar som i ...”

”Jag menar som i skaparen.”

Han gick bort mot en väska som stod innanför dörren, öppnade den och lyfte upp en stor mapp, sedan gick han bort till soffan, satte sig och öppnade mappen.

”Nå kom och se.”

Elin ställde sig bredvid och såg ner på de ark han lade ut på bordet. Först förstod hon inte vad hon såg. Bilder, skissade i blyerts. Märkliga, vackra bilder. Nästan levande, såg de ut att kunna fly arken.

”Vad är det?” sa hon.

”Detta är vad jag skapar. Det du ser är före och efter”, sa han och svepte med handen över ett av arken.

En man utan ansikte, en man med ansikte. Kanske var det samma, kanske var det inte samma. Kropparna såg lika ut, men där den första bildens ansikte var ett hafsvverk, var den andra ren perfektion. Han visade ännu en bild, av en man med vingar, och ännu en föreställande en kvinna med horn.

”Har du inga foton?”

”Nej. Vad handen inte skapar så här, mäktar den inte göra i kött. Foton är hyckleri och förgör själen ett klick i taget.”

”Så du har gjort detta förr?”

”Ja, många gånger”, sa han och såg upp mot henne. ”Men jag ska vara ärlig. Till en början, innan jag utvecklades, innan jag lärde mig konsten, så gjorde jag många fel. En del dog. En del blev förstörda. En del blev ... de blev saker som inte längre kan vistas bland vanliga människor. Sådana som måste hålla sig gömda om dagen.”

”Jag kan inte vistas bland människor.”

”Jag vet. Du har alltid varit bannlyst, jagad, hånad, avskydd. Det är därför jag vill ge dig gåvan att kunna det.”

”Men se på mig”, sa Elin. ”Mina ögon sitter fel. Min käke är ... Det är inte ens en käke. Allt är fel. Jag har inga läppar, ingen näsa. Det finns inget att ...”

”Tyst!” vrålade Arkitekten och reste sig.

Elin backade ett par steg.

”Vad vet väl du? Du ser inte det jag ser. Inte heller begriper du, att likt en träsnidare ser jag inte trädet, utan skulpturen det döljer. Jag är arkitekten, jag är skaparen. Åt mig gavs gåvan att forma kött och ben. Där andra ser missbildning, ser jag möjligheter. Där andra ser fel, ser jag slumrande perfektion.”

”Jag ...”

Han slog ut med armarna, stod så under ett par andetag, sedan riktade han blicken rakt in i hennes ögon.

”Jag är född med en enda talang och det är att uppfylla önsknings. Jag kan skapa och omforma allt. Sedan jag lärde mig konsten att frambringa en varelses sanna väsen har jag aldrig misslyckats. Jag gör dig vacker Elin. Vackrare än någon annan varelse på jorden. Är det inte vad du drömmer om? Att kunna röra dig bland människor. Att bli sedd, att vara beundrad, att finna kärlek. Den sortens kärlek som får ditt inre att glöda, ditt hjärta att slå. Att somna i någons famn och vakna med hårda trygga armar kring din kropp.”

Med sådan intensitet, passion och vansinne talade han att hon trollbands av orden.

”Dessutom Elin, vad har du att förlora?”

Det sista gick rakt in. De hypnotiska ögonen såg rakt in i hennes, och på ett nästan övernaturligt sätt lyckades han se rakt in i bägge hennes utan att flytta blicken.

”Jag kan, om du vill.”

Synen svämmade över, blev dimmig och hon snyftade till.

”Kan du verkligen?”

Han stod tyst och väntade medan hon grät. Då tårarna ebbat ut, sa han enkelt och kort:

”Ja.”

De gick upp till godset längsmed den lilla stigen. Ur bilen som stod parkerad i skuggan av alléns lindar, bar han saker. Hon erbjöd sig att hjälpa till men nekades. Sakerna skulle behandlas på ett visst sätt. Inte för att han höll dem heliga. Men för att det var en process han genomgick då han bar dem. En sorts meditation.

Något ögonblick stod han stilla och betraktade det stora godset. Sedan gick han in genom huvuddörren, ner för trappen till källaren. Där letade han reda på det rum som skulle passa syftet. Med en konstnärs noggrannhet mätte han rummet, flyttade ut saker och möbler. En brits ställdes upp mitt i rummet, stora lampor, tre speglar, ett uppfällbart metallbord, tre hinkar och väskor med läkarredskap. Spegelarna fick henne att vilja fly rummet. Men det märkligaste av allt, och det som fick henne att känna sann fruktan var en metallbur som han omsorgsfullt skruvade ihop och placerade i skuggorna längst in i rummet. Då den var uppställd vände han sig mot henne med förväntansfull, glödande blick.

”Klä av dig och kryp in”, befallde han.

Darrande tog Elin av sig kläderna, hukade sig vid burens låga dörr och såg på honom över axeln. Blicken var befallande. Hon tog ett djupt andetag och kröp in.

”Stanna där.”

Arkitekten satte sig i meditationsställning på golvet och slöt ögonen. Under vad som tycktes vara en evighet satt han helt tyst. Elin var också tyst då hon betraktade honom. Såg på hans bröstkorg som långsamt höjdes och sänktes. Ansiktet var slapp, uttryckslöst, mediterande.

Tillslut reste sig Arkitekten, klädde långsamt och omsorgsfullt av sig. Han blottade en slank felfri kropp, sträckte sig, vred huvudet åt höger och vänster. Sedan satte han samman händerna, böjde fingrarna och knakade dem lätt. Då han vände sin blick åt hennes håll var ansiktet förändrat. En annan varelse stirrade på henne. En varelse som närmade sig buren, utan minspel, utan känslor, utan mänsklighet.

”Jag vet inte om jag vill”, sa Elin.

Arkitekten hejdade sig inte. Ögonen reflekterade inte hennes tvekan. Han öppnade bara dörren och grep efter henne, fick tag i hår och händer och började dra henne över rummet.

”Jag vågar inte”, gnällde Elin.

Med obeveklig styrka tvingade Arkitekten upp henne på bordet och började spänna fast lemmarna med läderremmar.

”Vänta! Vad tänker du göra? Hur kommer jag att se ut?”

Armar och ben låstes av lädret. Huvudet fixerades vid halsen och med hjälp av en stålribba över skallen.

”Vänta”, sa Elin igen. ”Snälla ... hur kommer jag att se ut?”

Arkitekten betraktade henne noggrant, sedan gick han bort mot sina ark och studerade dem. Efter det gick han fram till bordet med instrument och lyfte en skalpell så att ljuset reflekterades i stålet.

”I smärtan kommer du att bli förvissad. Ur smärtan kommer insikt. Likt en fjäril kommer du att krypa ut ur puppan, nyfödd och omformad. Smärtan är din födslovånda och den måste genomlidas.”